

Cunst

**DIGITAAL TIJDSCHRIFT
VOOR CULTUUR, KUNST EN LANDSCHAP**

FLEVOLAND

12 / 2012

December 2012

Redactioneel

December is de maand van het *Licht*. Juist in de donkerste maand van het jaar denken we liever aan het licht dan aan het donker. Was het toeval dat juist in deze maand het werk van Kees de Kloet in Galerie CUNST wordt getoond? Toeval bestaat niet, dus ook hierin zullen we wel gestuurd zijn. Het sprookje van deze maand gaat over een meisje dat op zoek is naar geluk. Vindt ze het? Het is een sprookje, dus het zal wel. *Natuurkunstpark*, zomer 2013, staat in het teken van Sprookjes. De vooruitblik is welkom, juist in het donker. De subsidieaanvraag bij de gemeente Lelystad is gehonoreerd. Het thema van 2013 zal zijn: ER WAS EENS. Als de doemdenkers gelijk hebben en 21 december 2012 inderdaad de laatste dag is van ons bestaan, dan is de subsidie niet meer nodig; dan is dat thema wel werkelijk goed gekozen! Laten we hopen dat de doemdenkers ongelijk hebben. Omdat we in de wintermaanden veel binnen zullen zijn, in deze CUNST twee kunstwerken in de openbare ruimte. Ook een paar aanbiedingen! Prettig. Vooral nu, in tijden van politieke keuzes. Kunst wordt schaars. En noteer 16 december in uw agenda. Dan geef ik in Loods 32 (zie verderop) een lezing over *Kunstwerken ter bevordering van nutteloosheid*. Als u komt, dan hoort u mij uitleggen wat ik daarmee bedoel.

Tot volgende maand!
Hein Walter

Inhoud

pag 3	Archipelhof - mevr. van Haaren
pag 4/15	Galerie CUNST, Kees de Kloet
pag 16	De Verbeelding
pag 17	Ongevraagde antwoorden
pag 18/22	Museum Nagele
pag 23	Kunst in de openbare ruimte
pag 24	Kunstcollectie provincie Flevoland
pag 25	Kunst in de openbare ruimte
pag 26/29	Sprookje (tweede deel, slot)
pag 30	Poëziekalender Aldichter
pag 31/32	CUNST aanbiedingen
pag 33	The Gambia
pag 34/35	Vrijheid in je kop
pag 36/37	Kort nieuws/ Agendatips
pag 38	Adressen

Het maandelijks tijdschrift CUNST wordt gemaakt door de Kunstenaars Vereniging Flevoland. www.flevokunst.nl

Wilt u CUNST maandelijks in uw mailbox ontvangen?

Stuur een mail naar heinwalter@tiscali.nl. Gebruik dit adres ook voor kopij of vragen. Bellen kan ook: 06 51924882

Het Gras hoeft bijna niets te doen –

Een Veld van simpel Groen –

Alleen voor Vlinderbroed

En bijen tot plezier –

En hele dagen wiegen op de Toon

Die Zachte Wind het zingt –

De Zon gedragen in zijn schoot

Gebogen naar wat klinkt –

En Dauw geregen, hele nachten, Parels –

Om zich mooi te maken –

Een hertogin zou zó gewoon,

Daarmee vergeleken –

En zelfs in dood – een Geur

Als Goddelijke as –

Zoals gedroogd, het Nietigst kruid –

Of rottend Reukgewas –

En dan, als Hooi in Vorstelijke Schuren,

Dromend, Dag na Dag,

Hoeft gras haast niets te doen,

Ik wou dat ik het was –

Emily Dickens, vertaling Hein Walter

Ik vind alles zo moeilijk.

Ik ben ontevreden en waarom weet ik niet.

Het is weer zo raar, zo wazig,

alles wat je doet is niet goed,

maar ze zeggen van wel.

Mis ik iets? Nee, ik ben soms teveel.

Ik ben mezelf niet. Een ander

wil zeggen hoe ik moet zijn.

Maar daar kan ik geen ja op zeggen.

Het is alsof je boodschappen doet,

dit en dat en dit,

en dan klopt het niet.

Mevrouw van Haaren

*De Archipelhof - Mevrouw van Haaren
door Hein Walter*

Mevrouw van Haaren voelt zich onzeker. Ze voelt dingen, maar ze kan zich niet uiten. Een terugkerende uitspraak van haar is: *ik kan me niet uiten*. Ze komt regelmatig op mijn atelier om te tekenen en dan probeer ik haar gevoel toch een uitweg te geven. De laatste middag dat ze op mijn atelier was, gebeurde er iets heel bijzonders. Normaal wordt ze rustig van tekenen, maar deze middag niet. We hebben alleen gepraat. Een vriendin van mij, die paranormale gaven heeft, vertelde me onlangs dat veel mensen in onze maatschappij de verbinding tussen hart en hoofd hebben geblokkeerd, de verbinding tussen denken en voelen. Ze tekende toen een los hoofd en een losse romp met daarin een hart. De verbinding herstellen, dat is dan de belangrijkste opgave.

Opeens viel bij mij het kwartje! Bij mevrouw van Haaren was de verbinding aan het verbreken. Maar bij haar verloor het hoofd de leiding omdat het steeds slechter kan functioneren. Haar gevoel was prima op orde, maar ze was haar leven lang gewend geweest om op het denken te vertrouwen. Nu bij haar het proces van dementeren is begonnen, krijgt het gevoel eindelijk de kans om de leiding te nemen. Het hoofd laat het immers afweten. Toen ik dat uitlegde aan mevrouw van Haaren, en het tekeningetje erbij liet zien, was het net alsof bij haar ook het kwartje viel. Ik zei haar dat haar gevoel prima is en dat ze daar op moet gaan durven vertrouwen. En vanaf dat moment was het gesprek anders. Het was net alsof er bij haar een derde oog was opengegaan. Ze vertelde hoe zij haar man zag, hoe ze haar haar kinderen zag, hoe ze aankeek tegen de andere bewoners. Ze vertelde over hun innerlijk. Of ze moeite hadden met leven, of ze echt waren, of een rol speelden, wie zoekende was, wie verdrietig was. Kon ze daarvoor nog moeilijk uit haar woorden komen, nu sprak ze zonder aarzelen. Ook gaf ze mij een advies zoals een orakel dat zou kunnen geven. Ze keek me recht in mijn ogen - terwijl ze anders altijd een beetje naar de tafel kijkt - en zei: *Afblijven, waar je in het begin niet voor gekozen hebt*.

Toen ze weer in de huiskamer was, bij de andere bewoners, kon ze weer moeilijk uit haar woorden komen en maakte ze een verloren indruk.

Kees de Kloet

Licht is het woord waarvan of waaromheen zijn kunstwerken zijn opgebouwd. Het zijn als het ware de zware deuren die toegang bieden tot een andere wereld, de poorten naar de onzichtbare wereld, hemel, het geestelijk domein of welke benaming je ook voor het onbenoembare wilt geven.

Onbenoemd moet het ook blijven, want antwoorden maken het raadsel kapot, maar een kiertje naar die wereld is in elk kunstwerk wel te vinden. In het ene werk als een spleet in het midden, in het andere werk als lichtval of transparantie.

De lichtwereld is doorgaans het terrein van de religie, van spiritualiteit, maar kunstenaars hebben ook toegang tot dit gebied. Zij zoeken er geen verklaringen, maar ruimte en inspiratie.

De werken van Kees de Kloet zijn gemaakt van adem. Zo is het licht tastbaar gemaakt, materiaal geworden, aardse materie.

De werken zijn niet tweedimensionaal en ook niet ruimtelijk. Het zit ertussenin, het is de wereld tussen hemel en aarde.

GALERIE CUNST

Kees de Kloet
Damoclesstraat 21
1363 TX Almere-Poort
036 8416786 / 06 15456065
www.keesdekloet.nl

Zonder titel
Een ingreep in de natuur: hout, teer
3 meter
Het beeld staat bij een pingo.
In de winter stijgt het water

De term Pingo komt van de Eskimo's op Groenland. Vertaald betekent dit "heuvel van ijs". En dat zijn het ook werkelijk: heuvels van ijs, bedekt door een laag grond. In onze omgeving zijn geen Pingo's meer, maar wat er van over is, zeg maar de poelen of dobben. Men noemt ze dan nog wel vaak Pingo's maar eigenlijk gaat hier over Pingoruïne's.

Stèle
keramiek
46 cm

Stèle - dubbelbeeld
keramiek
46 cm

Portes de Fer
Keramiek, ijzer
42 cm

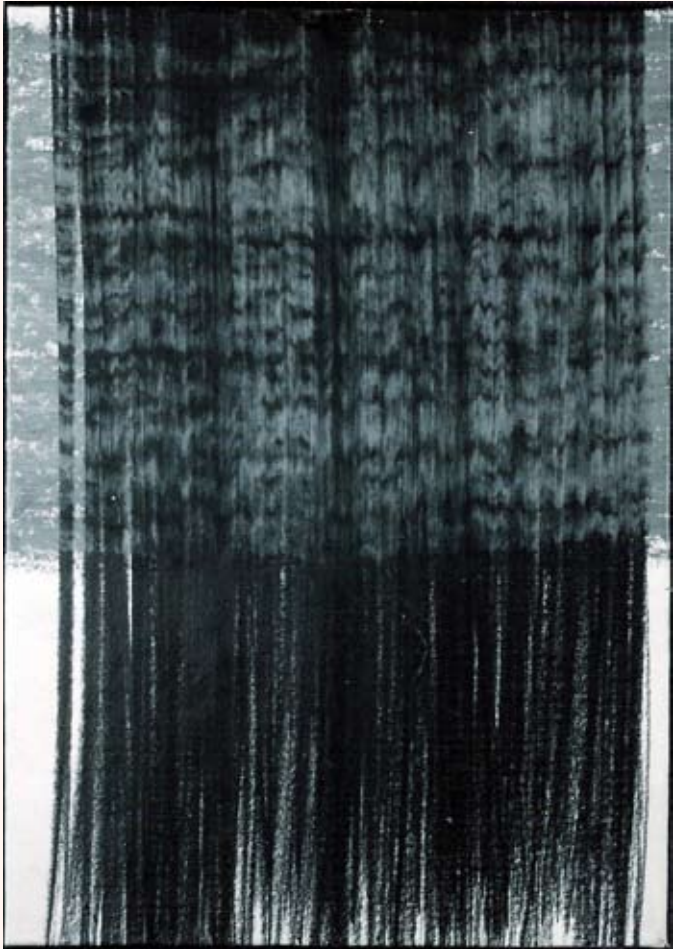
Portes de Fer
Keramiek, ijzer
42 cm

Portes de Fer
Keramiek, ijzer
59 cm

Zonder titel
Keramiek, ijzer
46 cm

Zonder titel
tekening, oilbar, grafiet op papier
20 x 30 cm

Zonder titel
papier, olieverf, grafiet op paneel
60 x 63 cm

Tweeluik - zonder titel
Papier, oilbar, garfiet op paneel
20 x 30 cm

Tweeluik - zonder titel
Papier, oilbar, op paneel
60 x 63 cm

Drieluik - zonder titel
papier, oilbar, grafiet op paneel
140 x 90 cm

“Het papier is niet slechts als drager,
maar vormgevend gebruikt.
Het werk is niet in één moment te vangen.
Bij iedere beweging van de beschouwer
of wijziging van lichtval verandert het beeld.”

Zonder titel
Albast
32 cm

Zonder titel
Albast
32 cm

Zonder titel
Albast
19 x 35 x 20 cm

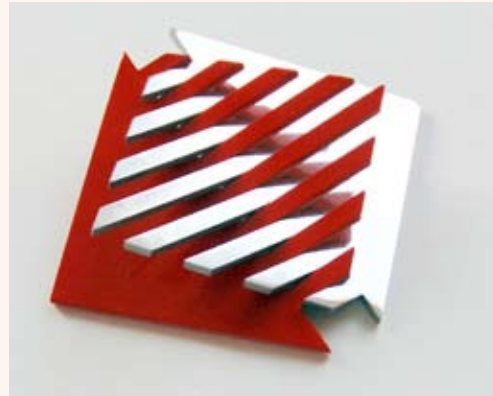
Zonder titel
Albast
21 x 40 x 11 cm

Zonder titel
Albast
20 x 35 x 14 cm

Zonder titel
Albast
11 x 40 x 26 cm

Zonder titel
Albast
16 x 53 x 43 cm

Zonder titel
Albast
26 x 39 x 14 cm

Penningen - Mirakel van Amsterdam - opdracht - Geïnspireerd op verzakkingen tijdens de bouw van de Noord-Zuidlijn
aluminium
6 cm diameter

Penningen - opdracht - relatiegeschenk, geïnspireerd op een bedrijfslogo
aluminium, autolak
7 cm

De Verbeelding - Zaterdag 15 december 20:15 uur Quatre Bouches

Quatre Bouches voert deze avond een theateraal kerstprogramma uit waarbij zang wordt afgewisseld met een vertelling van Freek de Jonge.

Het programma duurt ongeveer één uur en wordt zonder pauze uitgevoerd.

Vocaal kwartet Quatre Bouches focust op een mooie, aansprekende en soms humoristische programmering waarbij de muziek uit de laatste drie eeuwen een hoofdaccent heeft. Ook worden daarbij experimenten met andere kunstvormen niet geschuwd.

Het programma Nowell is uitgebracht op CD, delen daarvan zijn te beluisteren via www.quatrebouches.com.

Quatre Bouches:

Bauwien van der Meer, sopraan

Petra Ehrismann, alt

Gerben Houba, tenor

Michel Poels, bariton

Kaarten voor dit concerten kosten € 15,- en zijn verkrijgbaar bij de Wereldwinkel, de VVV in Zeewolde en aan de kassa van de Verbeelding vanaf een half uur voor aanvang van het concert. Reserveren kan via reserveren@robvdbroek.nl.

(Foto rechtsboven: Michel Marang)

ONGEVRAAGDE ANTWOORDEN: *een gedicht als antwoord op een gedicht*

Kinderspelen

(proeve van modern familieleven)

Vier kinderen aan 't spelen
In het voorportaal,
Ze speelden, dat ze vogels
Waren allemaal.

Wij, ouderen, aan tafel
Deden ons goed te goed –
Met welgevallen zagen
We neer op 't klein gebroed.

Henk speelde voor kalkoentje
En Annie voor harpij,
Lionel: waterhoentje.
Arnold vergaten wij.

Maar kijk! Boven in 't boompje
Daar zit hij, nummer vier!
Wat speelt die kleine jongen?
Kijk maar, hij speelt voor gier.

Jacques Waterman

Bejaardenverblijf

(proeve van moderne ouderenzorg)

Vier bejaarden aan 't zwijgen
in het voorportaal.
Ze verzwegen hun oude lijven
en hun afgemaakt verhaal.

Wij, de kinderen, grote mensen,
waren op bezoek.
Zondagse forensen
met een opgewekt gemoed.

Steven nipte aan een kleurloos sapje.
Rietje kloeg over de therapeuten.
Adrie pulkte aan zijn morslapje
en Berend was weer buiten

zichzelf en staarde naar de tafel.
Wie weet wat hij dacht?
Wat de kinderen ook probeerden,
ze kregen geen contact.

Hein Walter

MUSEUM NAGELE: Een glimlach in de polder
t/m 27 januari 2013

Geertruida Krake en Willem Hoogeveen in Museum Nagele

Openingstijden: donderdag t/m zondag 13.00 - 17.00 uur

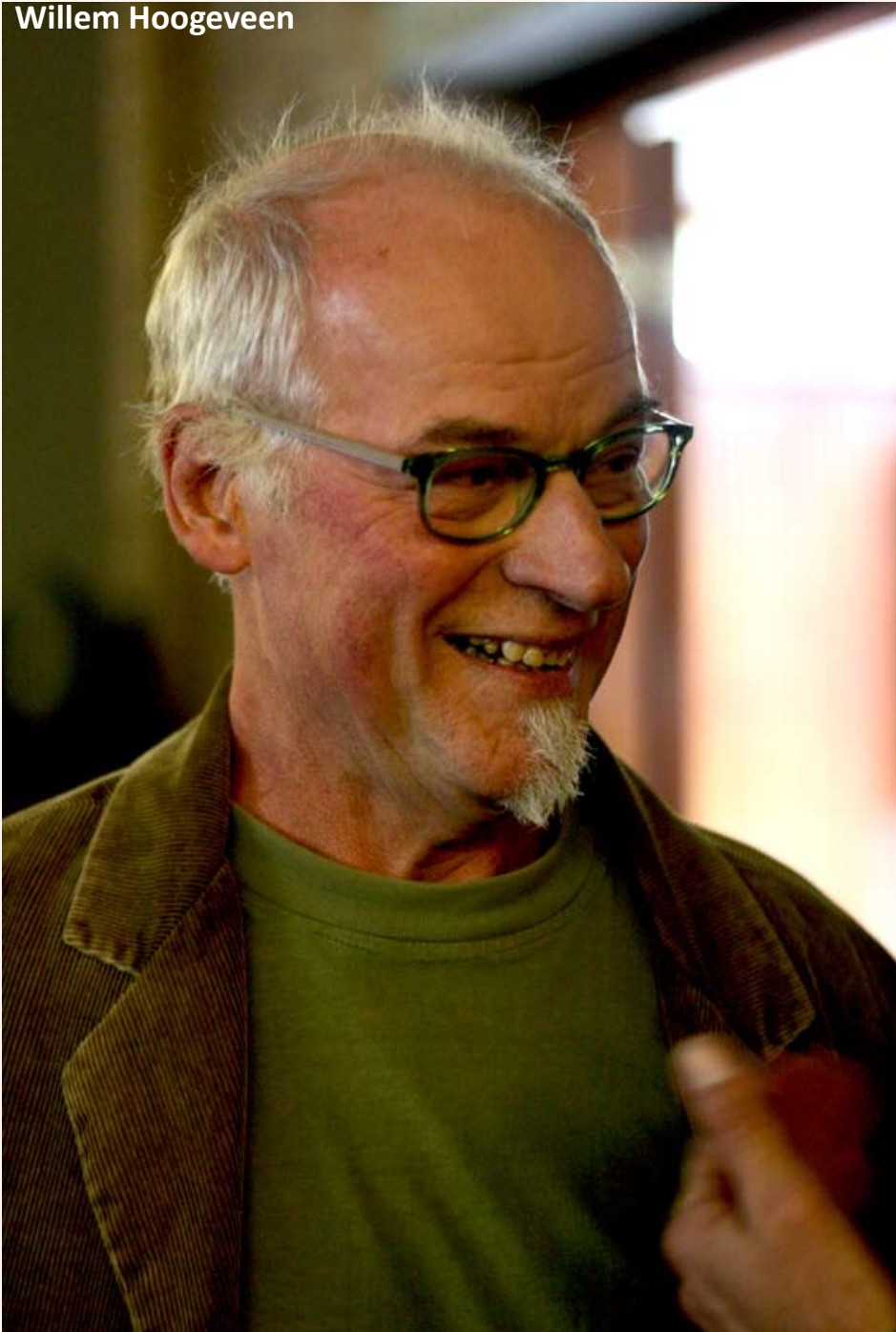
Geertruida Krake

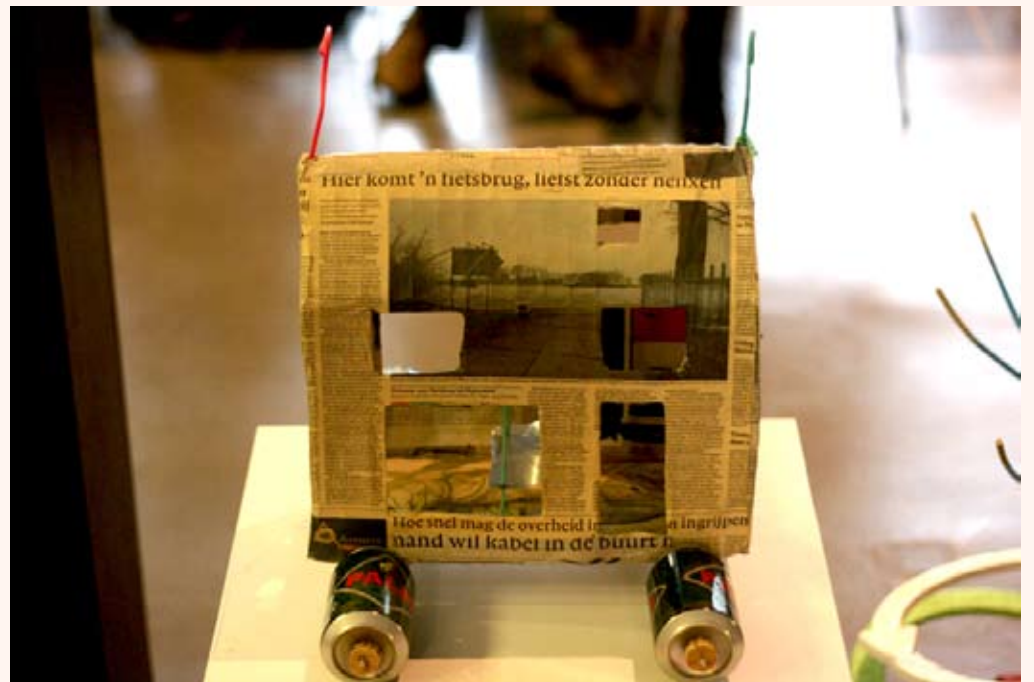

Willem Hoogeveen

KUNST IN DE OPENBARE RUIMTE

Jeroen Stok - H2O

Vlotbrugweg, Almere Buiten

2 RVS bollen van 3 meter hoog en 4 stalen bollen van 1.20 cm hoog

Op het terrein van de Waterzuivering aan de Vlotbrugweg staat het werk H2O van Jeroen Stok. Het kunstwerk staat weliswaar niet in de openbare ruimte, maar het is wel goed te zien vanaf de weg. Jeroen Stok woont en werkt in Lelystad, maar hij krijgt opdrachten van bedrijven en gemeentes uit heel Nederland. In 1993 heeft hij dit werk gemaakt, in opdracht van het Riolowaterzuiveringsbedrijf, tegenwoordig Waterschap Zuiderzee Land.

Het werk heet H2O, naar de scheikundige formule van water. Het bestaat uit een grote zilveren bol, met daarnaast twee rode bollen. Aan de andere kant van het gebouw ligt eenzelfde formatie. In totaal liggen er dus 6 bollen.

Het is op zich niet moeilijk om het kunstwerk te duiden: het is een reusachtige vergroting van een watermolecuul (1 atoom waterstof en 2 atomen zuurstof), waarbij ik ervan uit ga dat de verhoudingen kloppen. Het is water in de zuiverste vorm; dat zuivere water past natuurlijk erg goed bij de boodschap die de opdrachtgever uitdraagt en het werk dat in de installaties erachter wordt verricht. Maar een kind zal er ballen in zien, en waarschijnlijk zien ook volwassenen dat. En op dat grote groene veld lijken het wel enorme biljartballen. Het is een speels en licht werk, ook al zullen de ballen in werkelijkheid heel zwaar zijn.

Kunstcollectie van de provincie Flevoland

Kunstenaar: Sietse Goverts
Titel: Carmine Desert
50 x 60 cm

Tegenwoordig maakt Sietse Goverts abstracte schilderijen met dikke verflagen die bewerkt zijn met paletmes en grove kwasten. Dit werk, Carmine Desert, is stiller van kleur. Het is abstract, maar het is toch ook landschappelijk. Dat komt door het blauw boven. Blauw in een schilderij werkt in onze ogen snel als lucht, en geeft adem en ruimte.

Sietse zal het Flevolandse landschap niet hebben geschilderd, maar de leegte in het schilderij en de leegte van het net drooggevallen polderlandschap zijn natuurlijk wel aan elkaar verwant. Wij hadden geen uitgestorven zand, maar modder, vruchtbare klei. Woestijn staat in de tegenstelling met de poldergrond voor het einde van het leven, het landschap waar niets meer groeit, het landschap zonder levende toekomst. Het lege modderlandschap van Flevoland moest nog gaan beginnen en staat dan voor het begin van het leven.

Sietse woont en werkt afwisselend in Nederland en Frankrijk. En hij reist veel. Die rode woestijn zal hij ongetwijfeld ergens op zijn reizen hebben gezien. In een land waar het zinderend heet is, zo heet dat het zand licht geeft, dat het zand haast verdampt, een land zonder wolken! Het blauw van de lucht in dit schilderij is niet het grijsblauw van de Hollandse lucht. Hier hebben we namelijk altijd wolken. Hier hebben we modder die altijd nattig blijft, klei die je kunt bewerken met paletmessen en dikke kwasten.

KUNST IN DE OPENBARE RUIJTE

Marbles, door Daan Roosegaarde

2012

Kunststof, licht, geluid

Van Eesterenplein, Almere Buiten

Marbles heet het kunstwerk. Het is het sluitstuk van de vernieuwing van het Van Eesterenplein.

En het werkt! Door het kunstwerk krijgt het plein allure.

Overdag hebben de zes objecten inderdaad wel iets weg van gladde stenen, van marmer. Maar marble betekent ook knikker. En als je knikker zegt, knikkeren, dan denk je meteen aan buiten spelende kinderen. En de titel is goed gevonden, want het is ook een speels object.

Om op te zitten, of 's avonds om ermee te spelen.

Het zijn zes objecten zo groot als zwerfkeien. Gladgeschuurd door de tijd, door water en wind - dat gevoel roepen de stenen op. De objecten roepen verstillings op, zoals natuur dat doet.

Maar ze zijn niet letterlijk stil: ze maken geluid. Piepjes, knorren, bliebs. Haast buitenaardse geluiden.

's Avonds wordt de associatie met buitenaardse wezens pas echt sterk. De objecten krijgen een kleur en veranderen van kleur als je ze aanraakt en in de stilte van de nacht worden de geluiden sterker. Het kunstwerk communiceert met ons, zoekt woorden en tekens om met ons te praten. En wij reageren! We worden vrolijk en gaan makkelijk de uitnodiging tot communicatie aan: we rennen om de stenen en raken ze om beurten aan en laten zo de stenen steeds van kleur veranderen. We maken er vanzelf een spelletje van. En als we moe zijn, dan gaan we er op zitten en laten de geluiden langzaam door ons lichaam trillen.

Het verhaal van het sleutelgat

door Hein Walter

Er was eens een sleutelgat. Ze heette Kiek. Ze woonde met haar vader en moeder in een bouwvallig huisje aan de rand van een woud. Kiek was een jaar of vijftien. Haar moeder was van goeden huize, de dochter van een deftig portaal, haar vader was de zoon van een boerse schuurdeur. Hun ouders hadden fel tegen het huwelijk geprotesteerd, maar de aantrekkingskracht was te groot geweest. De geliefden hadden hun geluk beproefd. Kiek was hun liefdesdochter.

Het leven van een portaal is goed, je maakt van alles mee. Het leven van een schuurdeur is hard, maar eerlijk. Kiek dacht vaak na over beide levens. Dan dacht ze na over het leven van een grachtenpanddeur, glanzend in de lak en met een koperen klopper; daarna dagdroomde ze van het boerenleven, een gebladderde schuurdeur in de wind, met de geur van koeienpoep. Ze had echter geen van beide. Kiek was een sleutelgat. En het leven van een sleutelgat is bepaald niet om over naar huis te schrijven. Ze was klein en onbelangrijk. Ze werd nooit voor vol aan gezien.

Natuurlijk, op elk doosje past een dekseltje, in elk sleutelgat past een sleutel, maar als je vijftien bent en je de wereld altijd gezien hebt als door een klein gaatje, dan denk je dat jouw leven gedoemd is om nietig te blijven. Maar op een dag brak de wereld voor haar open. Daar moest overigens wel eerst haar leven volkomen voor verwoest worden, want zo gaat dat nu eenmaal. Voor zonschijn is er een fikse regen. Als je de figuren beschouwt die bijzondere levens hebben gehad, dan zie je dat ze allemaal een groot drama hebben meegemaakt. Het grote drama in het leven van Kiek was een grote brand. Waardoor de brand ontstaan was, is nooit opgehelderd, maar feit is wel dat het hele huis eraan ging. Op die dag verloor Kiek alles wat haar dierbaar was: haar vader en moeder kwamen om in de brand. Het gebeurde 's nachts, terwijl iedereen sliep. Ze hadden geen schijn van kans gehad. Niets bleef er over, alles verbrandde. Maar door een groot wonder had Kiek de brand overleefd. Ze had zelfs nergens een brandwondje, geen schrammetje.

De mensen uit de buurt waren komen kijken naar het afbrandende huis, zoals mensen overal in de wereld daardoor worden aangetrokken als motten naar het licht. Maar ze hadden geen pogingen ondernomen om het vuur te blussen. Het was ze ook niet gelukt als ze het hadden geprobeerd, want het was een enorme vuurzee. De mensen stonden eromheen en keken. Kiek stond tussen de mensen in. Ze wist niet meer hoe ze het vuur ontsnapt was, maar daar stond ze. Sprakeloos was ze, apathisch, ze kon nauwelijks ademen. De tranen die vloeiden verdampten meteen door de hitte.

Normaal zou iemand zich natuurlijk onmiddellijk ontfermen over een meisje dat haar ouders op zo'n gruwelijke manier verliest, maar over Kiek ontfermde zich niemand. Ze werd niet opgetild, geen arm werd er om haar heen geslagen, geen hand op haar schouder. Niemand lette op Kiek. En Kiek was als verlamd. Ze moest blijven kijken naar hoe de vlammen laaiden. De volgende morgen stond ze er nog. De vlammen waren gedoofd, er kwamen alleen nog wat ijle rooksierten uit de berg as. Een merel deed haar uit haar staren ontwaken. Toen ze opkeek, vloog hij weg.

Kiek keek om zich heen. Geen mens te zien. Ze keek verwonderd naar het landschap dat tevoorschijn gekomen was op de plek waar het huis had gestaan. Ze had dat landschap nooit eerder zo gezien. Er liep een weggetje. Ze keek weer terug naar de asresten en toen realiseerde ze zich ten volle dat ze nu alleen was, wees, dat hier niets meer was om voor te blijven. Dus kon ze weggaan! Maar waarheen? Ze draaide langzaam rond en keek naar alle richtingen en besloot toen de kant op te gaan van het landschap dat zich vandaag voor haar had geopenbaard, het weggetje op dat ze niet kende.

Kiek had de hele dag gewandeld. Ze was verschillende mensen tegengekomen, maar niemand had haar aangekeken, laat staan gegroet. Aan het eind van de dag kwam ze aan bij een dorpje. Er was bedrijvigheid. Mensen liepen druk heen en weer, kinderen lachten. Kiek bleef staan en probeerde oogcontact te maken, maar ook hier merkte niemand

haar op. Ze durfde niet op iemand toe te stappen en ze voelde zich doodmoe, heel eenzaam en verloren.

Toen stond er opeens een diertje naast haar. Kiek schrok van haar uiterlijk, haar grove poten met scherpe nagels en haar priemende ogen. *Dag meisie, zei de mijt. Ik ben Hanna Hooimijt, aangenaam. Ik word zo genoemd omdat ik het liefst in hooibergen slaap, al ben ik natuurlijk gewoon maar een huisstofmijt, het sloofje, ik houd huis in het huis, zeg maar, de huishoudster. En de mijt ratelde vrolijk door. En hoe heet jij, kleine meid?*

Ik heet Kiek, zei Kiek.

Wat fijn dat u mij ziet. Ik heb al de hele dag het idee dat ik lucht ben voor iedereen ben.

Ja, je bent inderdaad nogal onopvallend, zei de mijt.

Maar dat is toch ook heerlijk, meid! Mij zien ze ook niet staan en dat deert me helemaal niks. Zo kan ik ongestoord leven en bestaan. Als ze me zouden zien, dan zouden ze me ongetwijfeld willen verdelgen, want zo zijn ze, de mensen!

De mijt was zo gezellig en vertrouwd aan het keuvelen geweest, dat Kiek er niet aan dacht dat ze later ook weer alleen zou zijn. Dus toen de mijt zei dat ze nog een hoop dingen te doen had en pardoes wegging, werd ze overvallen door verdriet. Ze kon nauwelijks haar snikken in bedwang houden. Maar ze hield zich zo groot mogelijk. Het leek al een eeuwigheid geleden dat ze haar vader en moeder was kwijtgeraakt. Eenzaam en alleen liep ze verder, het dorp uit, doelloos op weg, de avond in.

Kiek was ergens langs de kant van de weg gaan zitten om te rusten, en daar, tegen een boom, viel ze in slaap. Ze werd wakker van iemand die naast haar kwam zitten. Kiek schrok.

Zo, zei de man, ben je moe en verdwaald?

Of ben je aan het rusten voor een grote slag?

Wat bedoelt u, vroeg Kiek.

Ik had je bijna niet gezien. Je bent dus goed in onzichtbaar zijn.

Ja, helaas, zei Kiek.

Helaas? Dieven vinden het toch goed om onzichtbaar te zijn?

Maar ik ben geen dief, zei Kiek.

Ben je geen dief? Een inbreker dan?

Nee, ook niet, ik ben Kiek, ik ben een sleutelgat.

O, ja, nu zie ik het, zei de dief.

Ik zou best wel een sleutelgat kunnen gebruiken, ging hij verder.

Zou je niet voor mij willen werken?

De wacht houden als ik op pad ben, bijvoorbeeld, dat zou je goed kunnen.

Nee, dank u, ik ben een fatsoenlijk sleutelgat.

De dochter van een grachtenpanddeur, ik ben van stand.

Wat doe je dan hier in het donker, vroeg de dief, enigszins onder de indruk en hij keek om zich heen of hij niet ergens een diender zag.

Ik ben op weg, zei Kiek,

en ze maakte zich wat groter dan ze eigenlijk was.

Op reis, zei ze.

O, zei de dief, ik ben nog nooit op reis geweest.

Waar ga je dan naartoe?

Ik ben op zoek naar een zwart gat, antwoordde Kiek met veel bravoure.

Al had ze geen idee wat ze ermee had bedoeld, het had een enorme impact op de dief.

Die keek haar vol bewondering aan.

Kiek had haar vader eens horen praten over zwarte gaten, en ze pijnigde haar hersens om te herinneren wat hij erover had gezegd, maar ze had blijkbaar slecht geluisterd want er schoot haar niets te binnen.

Zwarte gaten zijn plaatsen waar mensen doodgaan, zei Kiek.

Aan de andere kant van een zwart gat kun je een wit gat vinden, en daar kun je mensen weer levend maken.

Ze wist zelf natuurlijk dat ze maar wat verzon,

maar toch sprong haar hart een beetje op:

zou ze haar vader en moeder weer levend kunnen maken?

Dan wens ik je veel succes, zei de dief,

ik hou niet van doden en zo lang als ik leef wil ik daar niks mee te maken hebben.

En terwijl hij dat zei, stond hij op.

Heb je misschien wat te eten voor me, vroeg Kiek snel,

want ze voelde plotseling de leegte in haar maag.
De dief gooide een stuk brood op haar schoot en liep weg.

Kiek begon meteen te eten en was minutenlang in gedachten verzonken.

Het regende een beetje, maar Kiek voelde niks.

Ze had niet in de gaten dat de Regenboog voor haar kwam staan.

Ze schrok toen ze hem zag.

Wie bent u?, vroeg Kiek.

Ik ben de Regenboog, dat zie je toch zeker wel.

Ja, dat zie ik, zei Kiek, maar normaal bent u toch nooit zo dichtbij?

Als we denken dat we dichterbij komen, dan bent u weer verderop.

Ja, dat is waar, zei de Regenboog, normaal ben ik niet zo dichtbij.

Maar dit is niet normaal, want jij bent niet normaal.

Hoe bedoelt u?, vroeg Kiek verbaasd.

Jij leeft aan de verkeerde kant van jezelf.

Je bent onzichtbaar voor de mensen aan de andere kant.

Dat je mij ziet, dat de dief jou ziet, en dat je oog hebt voor de mijt, bewijst dat ik gelijk heb.

Je bent als het ware een gat.

Ben ik een wit gat?, vroeg Kiek met een twinkeling in haar stem,

kan ik soms zelf de doden weer levend maken?

Nee, meisje, de doden kun je niet levend maken,

dat is een verzinsel.

Gaten, witte of zwarte, zijn gevaarlijk.

Als je snel niet uit jezelf tevoorschijn komt,

dan kan niemand je meer redden.

Kiek snapte niet helemaal precies wat de Regenboog haar vertelde, maar ze begreep opeens wel waarom niemand met haar had gepraat.

Ze zagen haar simpelweg niet.

Hoe kom ik dan aan de goede kant?, vroeg ze.

De sleutel ligt in het hart van een bijzondere jongen.

Als het je lukt om zijn hart te veroveren, dan zal hij jou bevrijden.

Wie is die jongen, waar kan ik hem vinden?, vroeg ze.

Als je hem ziet, dan weet je het.

Jouw hart zal het je vertellen, antwoordde de Regenboog.

En nadat hij dat had gezegd, begon de zon fel te schijnen en was hij verdwenen.

Kiek stond op, keek naar zichzelf en vroeg zich af of het waar was.

Leefde ze echt aan de verkeerde kant van zichzelf?

Ze schuifelde vertwijfeld op het pad,

was nog nauwelijks een meter of tien verder,

toen ze achter haar iemand aan hoorde komen.

Ze draaide zich om en zag een jongen.

Haar hart sloeg op hol.

Toen hij dichterbij was, zag ze hoe mooi en lief zijn ogen waren,

hoe zelfverzekerd en elegant hij liep, hoe prachtig golvend zijn haren wapperden.

Kiek stond in het midden van het pad en ze had verwacht

dat de jongen stil zou houden en haar zou aanspreken,

maar dat gebeurde niet.

De jongen liep gewoon door en

liep door haar heen, dwars door haar heen,

alsof ze er niet stond, alsof ze niet bestond.

Kiek wist niet wat haar overkwam.

Ademloos van schrik was ze, ze trilde en rilde van ontzetting.

Dit had ze nooit eerder meegemaakt.

Nadat ze een paar minuten daar gestaan had,

pakte ze al haar moed en rende de jongen achterna.

Eenmaal naast hem, nam ze zijn tempo over.

Zo liepen ze door, als twee zwijgende reisgezellen.

Ze kwam bij hem thuis. Hij woonde alleen.

Hij had geen idee dat er iemand bij hem in huis was.

Kiek realiseerde zich nu pas hoe waar de woorden waren van de dief.

Ze zou een geweldige inbreker kunnen zijn.

Maar dat was ze natuurlijk niet.

Kiek bleef bij de jongen.

Ze was bij hem in huis, liep met hem mee als hij wegging,

zat naast hem aan tafel en lag naast hem in bed als hij sliep.
 Hij kon haar niet zien, maar zij was er wel degelijk.
 En ze moest ook net als hij wel elke dag eten en slapen.
 Ze realiseerde zich hoe wonderlijk vreemd hun situatie was,
 dat ze er was en dat er tegelijkertijd niet was.
 Ze at de restjes op die hij liet staan en
 dronk de melk die hij had gekocht.
 Ze vond het heel fijn om bij hem te zijn,
 maar het maakte haar wel heel verdrietig dat hij niet wist dat ze er was.

Soms huilde ze in bed als hij sliep.
 En het op zo'n moment, hij sliep,
 dat hij haar hoorde huilen en vroeg wat waarom ze huilde.
 Kiek kon haast niet geloven wat er gebeurde.
 Ze vertelde haar verhaal en de jongen luisterde al dromend aandachtig.
 De volgende morgen was de situatie helaas weer zoals de tijd ervoor.
 Hij zag haar niet.
 Die nacht lukte het Kiek om weer contact te maken met de jongen.
 Ze praatten over van alles. Over leuke dingen, over spannende dingen,
 over grappige dingen. Ze lachten en ze hadden het heel gezellig.
 En zo hadden ze elke nacht, terwijl hij sliep, een heel bijzonder contact.

Kiek had er al bijna vrede mee dat hij haar niet in het echt kon zien,
 toen hij op een morgen wakker werd en opeens zoekend rond keek.
 Ben jij hier?, vroeg hij hardop.
 Ja, ik ben hier, riep Kiek.
 Dus je bent echt, zei hij zacht.
 Kiek moest huilen van blijdschap, van opluchting,
 maar ook van verdriet om al die tijd dat ze zich alleen had gevoeld.

De jongen kon haar horen, hij kon haar echt horen,
 nu wist hij dat ze bestond,
 nu wist hij dat het meisje van zijn dromen
 op een bijzondere manier al een tijdje in zijn leven was.

Waarom zie ik je niet, vroeg hij,

waar ben je dan?

Ik ben aan de verkeerde kant van mezelf, antwoordde Kiek.

Hoe kan ik je redden, hoe kan je halen?

Ik ben een sleutelgat en de sleutel heb jij in je hart.

Als ik jouw hart kan veroveren, ging Kiek verder,

dan kan ik mezelf bevrijden.

Maar ik wil jouw hart niet veroveren, daar ben je me veel te lief voor.

Je hoeft mijn hart niet te veroveren,

ik geef hem je met alle liefde die ik in me voel.

En terwijl hij dat zei, stak hij zijn hand naar voren.

Kiek aarzelde even, uit angst voor een teleurstelling,

maar legde toen toch voorzichtig haar hand in de zijne.

Ze verwachtte dat haar hand weer onzichtbaar en ongrijpbaar in de

zijne zou verdwijnen,

zoals steeds was gebeurd als zij hem probeerde aan te raken,

maar deze keer was het anders.

De jongen zag de hand van Kiek in de zijne.

Alleen haar hand.

Zonder aarzeling, alsof hij zijn hele leven op dit moment had gewacht,

stond hij op, met de hand van Kiek in de zijne,

nam ook zijn andere hand erbij en trok uit alle macht.

En daar kwam Kiek tevoorschijn, uit het niets.

Ze vielen allebei op de grond.

Nu zag hij voor het eerst haar gezicht,

het gezicht dat hij zo goed leek te kennen.

Zo vertrouwd.

Ze lachten en huilden.

Nu kon hij haar aanraken,

en het was net alsof hij nooit anders had gedaan.

Nu kon hij haar omhelzen en kussen.

En het leek alsof de tijd niet meer bestond.

Vereniging Aldichter - poëziekalender

Vereniging Aldichter heeft onlangs in eigen beheer een bijzondere poëziekalender uitgegeven: De Almeerse Verjaardagkalender 'Voor eens en voor altijd'. Voor elke maand van het jaar zijn twee gedichten geschreven door leden van Aldichter. Deze hebben specifiek betrekking op het karakter, de toon, de stemming van die desbetreffende maand. De gedichten zijn geschreven in de periode 2010-2012, als een doorlopende schrijfofdracht binnen Aldichter. Dit leverde een aanzienlijke hoeveelheid gedichten op, waarvan de meest karakteristieke in 'Voor eens en voor altijd' zijn opgenomen. In de schrijfofdracht lag van meet af aan besloten, dat het gedicht in combinatie met een beeld of een voorstelling te gebruiken moest zijn. Aan Jan Jippe van Herrikhuijzen heeft Aldichter de taak opgedragen, binnen de beperkingen die het meest suffe genre aller genre's oplegt – een verjaardagkalender – tot een spannende en blijvend de aandacht trekkende grafische vormgeving te komen. Gelet op de enthousiaste reacties die 'Voor eens en voor altijd' te weeg brengt, is hij daar uitstekend in geslaagd. Bijzonder om te vermelden is, dat aan de Almeerse Verjaardagkalender ook is bijgedragen door twee leden, die de Nederlandse taal niet van huis uit hebben meegekregen. Mathanius Al-Daoud en Rezart Palluqi slagen er met hun andere stemmen glansrijk in, het poëtisch idioom van het Nederlands te verrijken. De Almeerse Verjaardagkalender 'Voor eens en voor altijd' is gedrukt op gegarandeerd FSC halfglans papier in het luxe A3 formaat door Teewes te Almere. Voor deze uitgave ontving vereniging Aldichter een projectsubsidie van Gemeente Almere. 'Voor eens en voor altijd' kost € 11.99, is te bestellen via www.aldichter.nl, te koop bij selexyz scheltema en gaat een leven lang mee.

*Drink wat regen en glans in de zon
laat je bladeren maar gaan.*

We zijn in de herfst,
we lopen naar het einde

"We lopen naar de winter" zei zij.
"We lopen naar de zee" zei hij.
Weet je het wel zeker, is het wel de herfst?
Ja, ik zag de trekvogels teruggaan.

Alles gaat terug naar het begin.
"Laten we teruggaan naar het begin."
"Laten we teruggaan" zei hij.
Weet je wel de weg terug?
Ja, met de rivier mee.

De wind werd een storm.
Toen begon het te regenen.
Het water stiep in de rivier
en nam ons mee.

We hielden ons vast aan de stam
van een drijvende boom.
Ze was bang en trilde.
Het is herfst, we mogen terug.
Wil je vluchten?

Ze knikte ja.

Er is een boom aan de oever
met lange takken tot in het water.
We klommen in de boom.
Laten we doodgaan als vlinders,
dan neemt de rivier ons naar de zee.
Dan worden we opgegeten door de vissen
en leven we verder in hun ogen.

HET EIENDE VAN DE HERFST

HET GELE BOEK

*Ik zing dolblij voor de schoonheid van de lente.
Misschien meer dan de vogels, want
als de lente voorbij is, leggen ze geen ei.*

*In de herfst worden mijn lensbedjes
verbleekte bladeren die ik kommerlijk tussen
de bladen van een peel boek bewaar.
Elke herfst een blad.*

*Ik weet niet hoeveel bladeren het boek heeft.
Wat ik zeker weet,
is dat er één blad leeg blijft.
Dit is om de herfst van mijn hart te plakken.*

ALDICHTER

1	12	23
2	13	24
3	14	25
4	15	26
5	16	27
6	17	28
7	18	29
8	19	30
9	20	
10	21	
11	22	

Mathanius Al-Daoud
Rezart Palluqi

JACQUES WESSELIUS (1931 - 2012) CUNST aanbieding

**Speciaal voor de lezers van CUNST
Een Amsterdamse stadsgezicht
uit de collectie van erven Wesselius.
€ 275,- niet ingelijst)**

Jacques Wesselius:

Direct na zijn opleiding begon Jacques Wesselius zijn schilderscarrière als ontwerper en schilder van enorme filmreclames. Daarna heeft hij zich veel bezig gehouden met de artistieke begeleiding van industriële tentoonstellingen op internationale beurzen.

Later wijdde hij zich geheel aan de schilderkunst met onderwerpen als landschappen, bloemen, havens, sport, stadsgezichten, etc. Het ging hem daarbij niet om het weergeven van de waarneembare werkelijkheid, maar die zo om te vormen en zodanig te schilderen dat er een werkelijkheid ontstond van een eigen schilderkunstige kwaliteit.

Jacques Wesselius heeft vele malen geëxposeerd in binnen- en buitenland, o.a. jaarlijks in het Stedelijk Museum in Amsterdam als lid van de Kunstenaarsvereniging St. Lucas.

Veel van zijn werk is in bezit van bedrijven en particulieren.

Jacques Wesselius
Nieuwmarkt met Waag
65 x 85 cm

CUNST aanbieding

Kunstwerk te huur

Voor een periode van een jaar.

€ 100,-

Werk brengen/halen in overleg
(kan gebracht worden).

Wie het eerst komt, die het eerst maalt.

* heinwalter@tiscali.nl

Titel: Het muzikale lichaam

Kunstenaar: Hein Walter

Materiaal: Gouache

Formaat: ca 50 x 110 cm

Jaar: 2012

Huurprijs: € 100,- per jaar

Koopprijs: € 1100,-

THE GAMBIA - deel 1

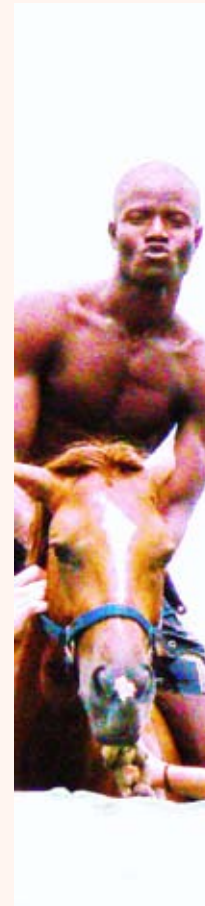
door Michel Bongertman

In 2010 ging ik op vakantie naar *The Gambia* .
Op de eerste dag ontmoette ik daar op het strand een jongen, Omar, die daar met zijn paard zijn brood verdiende.
Onder indruk van deze jongen, die de worsteling om een toekomst in een derdewereldland op te bouwen aan me liet zien, besloot ik hem te vragen onze gids te zijn en met hem James-eiland te bezoeken, het eiland waar o.a. de Engelsen de gevangenen genomen slaven verzamelden voor transport naar de plantages in Amerika.

In een reisgids las ik dat veel Afrikanen het idee hebben dat er een stuk van hun ziel genomen wordt als ze worden gefotografeerd; ik besloot de foto's die ik van hen maakte terug te brengen.
Op mijn 45'ste verjaardag had ik hiervoor de tentoonstelling (bij Shortgolf in Swifterbant) opgedragen aan *Omar en mijn liefde voor Afrika*.

Omars foto's heb ik gebruikt om een poort, een soort triomfboog, te ontwerpen om op het strand een *markerplek* te maken waar zij reclame voor hun paardritten konden maken.

Ik werd door de werkelijkheid ingehaald: de eigenaar van het paard had een ongeluk veroorzaakt - met drank op achter het stuur - waardoor hij schade moest betalen en dus zijn paard moest verkopen.
Hierdoor hadden drie van de paardrijders, waaronder Omar, geen werk meer. Toch heb ik hem de foto's gebracht en we hebben een plek gevonden om ze op te hangen.

Vrijheid in je kop

Het project 'Vrijheid in je kop' is een onderdeel van een groter kunstproject met de naam 'Wonen in Schoonheid', waarbij het volgende aan de orde wordt gesteld: *er zijn prachtige architectuurgebouwen in Almere Buiten; we zien de foto's van de gebouwen in architectuurgidsen, maar wie wonen daar eigenlijk?*

In 'Wonen in Schoonheid' staan de mensen centraal die wonen in die schoonheid.

'Vrijheid in je kop' is de titel van een project dat bestond uit 10 workshops in de Oostvaarderskliniek, gegeven door Christian Wisse. e deelnemers hebben elk een kop van klei gemaakt. De deelnemers waren bewoners van de tbs-kliniek én mensen uit de buurt.

Het woord vrijheid heeft voor beide groepen letterlijk een andere betekenis : de ene groep is vrij en de andere niet.

Maar bestaat dat verschil nog als je een kop gaat kleien? Je vrij voelen om een gezicht te vormen zoals je dat zelf mooi vindt, om van bekende vormen af te wijken, dat is de uitdaging.

Voorafgaand aan de workshops was er een lezing over koppen die in het verleden of heden, en overal ter wereld gemaakt zijn. Daarin is te zien dat een kop niet hoeft te lijken om toch karakteristiek te zijn.

Op 15 november was er een mogelijkheid om voor buitenstaanders om in de Oostvaarderskliniek naar de tentoonstelling te komen kijken. Voor wie het gemist heeft, hier zijn de foto's!

Christian Wisse gaat door met het project. Ze is nu begonnen met een tweede serie.

KORT NIEUWS/ AGENDATIPS

Stef Bos in de Agora, in Lelystad

“Je moet zingen wie je bent”

Stef Bos heeft een bijzondere plaats veroverd in de klein-kunstwereld. Uitgangspunt voor het programma is het bijgaande beeld van de jonge Zuid-Afrikaanse schilder Christiaan Conradie. Het inspireerde Bos tot een verzameling van nieuwe woorden en muziek, die samen met oudere nummers de verbeelding en verwondering ruim baan geven. Stef Bos is op 1 december om 20.15u te zien in Agora.

Speciale korting : 20 % (nu maar € 20,-)

JUBELT EN ZINGT ! – 30 jaar Schütz Ensemble

Het Schütz Ensemble geeft een feestelijk lustrumconcert op zondag, 23 december 2012, om 15 uur in kerkcentrum Goede Rede in Almere Haven.

Op het programma staan dubbelkorige werken van Schütz, het motet “Sei Lob und Preis mit Ehren” van J.S. Bach en prachtige muziek van Sweelinck en Monteverdi. Daarnaast brengt het ensemble de kerstcantate “Das neugeborne Kindelein” van Buxtehude en een Magnificat van Charpentier ten gehore, beiden begeleid door strijkers en kistorgel. Een hoogtepunt vormt de première van een nieuwe compositie van de jonge hedendaagse componist MaNOj Kamps, die speciaal voor deze gelegenheid in opdracht is gegeven. Het geheel staat onder leiding van dirigent Margo van Biezen. Kaartjes kosten €17,- (scholieren, studenten, 65+ €12,- basisschoolkinderen €7,-).

In de voorverkoop (t/m 16 december!) zijn alle kaarten 2 euro goedkoper! Bel 036-5326356 of mail schutzensemble@live.nl

ZONDAG 16 DECEMBER 15.00 uur

#LOODS 32 / Zeilweg 32 / 8243 PK Lelystad

Kunst is de dochter van de vrijheid.

Kunst is een hobby van de rijken en van gekken.

Twee uitspraken over kunst.

#Loods32 heeft aan de Kunstenaars Vereniging Flevoland (KVF) gevraagd om een tentoonstelling te organiseren.

Het thema is :

‘Kunstwerken ter bevordering van de nutteloosheid.’

Ter voorbereiding van de kunstenaars en om de geïnteresseerde bezoeker een kijkje in de keuken van het proces te gunnen, organiseert #Loods32 een lezing.

Hein Walter, kunstenaar/ dichter, zal de lezing verzorgen als inleiding op een gesprek / discussie. Zijn persoonlijke visie op het leven, op spiritualiteit en kunst, is het uitgangspunt van zijn betoog.

Ga mee op deze zoektocht en geniet van een middag vol informatie en inspiratie!

U kunt zich opgeven via info@Loods32.com of via Facebook www.facebook.com/loods32

Locatie #LOODS32 Zeilweg 32, Lelystad

Aanvang 15.00 uur

Duur 2,5 uur

Prijs € 5,- incl. koffie of thee

AGORA- Lelystad
 ZA 8 DEC
 Aanvang 20.15u
 Dans
 Scarlet Zaal € 37,50 /€ 32,50

MOMIX

Botanica

MOMIX, de onbetwiste danssensatie uit New York, staat internationaal bekend om zijn acrobatische dansvoorstellingen. Dansers met een perfecte lichaamsbeheersing, theatrale illusie, magisch licht- en schaduwspel, wonderlijke geluidseffecten en hier en daar een knipoog: het zijn de ingrediënten van de sprookjesachtige shows waarin schoonheid, gratie en spektakel samenvloeien. 'Botanica' is het meest recente werk van choreograaf en artistiek leider Moses Pendleton. Het volgt het ritme van de seizoenen in New England, maar ook de evolutie en het verstrijken van een gewone dag. Pendleton creëert met zijn grenzeloos inventieve geest en gebruikmakend van kostuums, projecties en allerlei objecten een wereld die bevolkt wordt door de meest fantasierijke creaties. Twee jaar geleden was Momix voor het eerst in een uitverkocht Agora te zien. De enthousiaste reacties van het publiek rechtvaardigen een vervolg.

Website Tips: foto's van de opening in Loods 32

<https://www.facebook.com/media/set/?set=a.530621646967347.130575.100000585487798&type=1&l=43d30d4850>

CASLA - Almere

23 nov 2012 t/m 24 feb 2013

Expositie Bewoners aan het roer

Veel Almeerse wijken uit de jaren zeventig en tachtig vragen om een grote onderhoudsbeurt. Waar traditioneel gemeente en corporaties het voortouw nemen, is op verschillende plekken in de stad een andere aanpak zichtbaar. Mensen met energie en goede ideeën trekken het initiatief naar zich toe.

Zij zijn de aanjagers van veranderingen in de wijk en inspireren ons met inventieve projecten die ze gezamenlijk realiseren. In *Bewoners aan het Roer* vertellen zij ons over hun successen en tegenslagen. (Op een van de filmpjes is Sia Schipper aan het woord - kunstenaar en oud KVFlid.)

*Sideprogramma bij de tentoonstelling
 12-12-2012 | Lezing door Martijn Ubink:
 Bloemkoolwijken en bewonersinitiatieven
 (onder voorbehoud)*

KUNSTENAARS VERENIGING FLEVOLAND	www.flevokunst.nl	NIEUW LAND ERFGOEDCENTRUM – LELYST.	www.nieuwlanderfgoed.nl
KUNSTENAARS VERENIGING FLEVOLAND	www.nieuwverleden.info	STICHTING ORGACOM – LELYSTAD	www.orgacom.nl
MUSEUM DE PAVILJOENS - ALMERE	www.depaviljoens.nl	STICHTING DE BARAK – LELYSTAD	www.debarak.nl
CORROSIA! – ALMERE	www.corrosia.nl	DE KUBUS – LELYSTAD	www.dekubuslelystad.nl
DE KUNSTLINIE – ALMERE	www.dekunstlinie.nl	HET FLEVO-LANDSCHAP –LELYSTAD	www.flevo-landschap.nl
STICHTING DE ZIJDERUPS – ALMERE	www.dezijderups.nl	UITGAST	www.uitgast.nl
DE MUREN VAN.... – ALMERE	www.demurenvan.nl	FIEVOLANDSE THEATERVERENIGING JTL	www.jtl-theater.nl
BG 22 24 - ALMERE	www.bg-22-24.nl	KAMERKOOR LELYSTAD - LELYSTAD	www.kamerkoorlelystad.nl
CASLA – ALMERE	www.casla.nl	LAK (Lelystadse amateur kunstenaars)	www.atelierdeveste.nl
De WITTE OLIFANT - ALMERE	www.opleidingdewitteolifant.nl	MUSEUM NAGELE – NAGELE	www.museumnagele.nl
ART LOCA	www.artloca.nl	MUZISCH CENTRUM – EMMELOORD	www.muzischcentrum.nl
EINDIG LAAGLAND	www.eindiglaagland.nl	JONGEREN POPPODIUM - EMMELOORD	www.de-klos.nl
AIR BRUSH – ALMERE	www.airbrush-almere.nl	DE VERBEELDING – ZEEWOLDE	www.deverbeeldingzeewolde.nl
KUNST EN ZO (GRETA VERDUIN) - ALMERE	www.kunst-enzo.nl	HOTEL VAN SAAZE – KRAGGENBURG	www.hotelvansaaze.nl
VERENIGING ALMERE 2018 - ALMERE	www.verenigingalmere2018.nl	NATUURMONUMENTEN – KRAGGENBURG	www.natuurmonumenten.nl
DE NIEUWE BIBLIOTHEEK - ALMERE	www.denieuwebibliotheek.nl/agenda	DANSCENTRUM ARTISTIQUE	www.danscentrumartistique.nl
FLOWLAND – ALMERE	www.flowland.nl	KUNST IN DE OPENBARE RUIMTE	www.kunstindeopenbareruimte.nl
SCHUTZ ENSEMBLE - ALMERE	www.schutzensemble.nl	KUNST IN DE OPENBARE RUIMTE	www.flevolanderfgoed.nl/home/kunst.html
DE VOETNOOT, CREATIEVE ENERGIE– ALM	www.devoetnoot.nl	DE GESCHIEDENIS VAN FLEVOLAND	www.flevolandbovenwater.nl
STICHTING BUITENSTAD - ALMERE	www.buitenstad.nl	APOLLO ENSEMBLE	www.apollo-ensemble.nl
STAD EN NATUUR - ALMERE	www.stadennatuur.nl	XL DE ATELIERS – DRONTEN	www.xldeateliers.nl
THEATERGROEP SUBURBIA - ALMERE	www.theatergroepsuburbia.nl	KUNSTRAAD DRONTEN- DRONTEN	www.kunstraaddronten.nl
THEATERGROEP ONGEREMD - ALMERE	www.theatergroepongeremd.nl	FLEVOKU(N)STBOULEVARD	www.flevokunstboulevard.nl
DE BONTE HOND - ALMERE	www.bontehond.net	KUNSTEDUCATIE	www.kunsteducationetwerk.nl
THEATERGEZELSCHAP VIS À VIS - ALMERE	www.visavis.nl		
JEUGDTHEATER HET BLAUWE HUIS - ALM.	www.hetblauwehuis.nl		

SCHOUWBURG IN DRONTEN: www.meerpaal.nl
SCHOUWBURG IN ALMERE: www.schouwburgalmere.nl
SCHOUWBURG IN LELYSTAD: www.agora-lelystad.nl
SCHOUWBURG IN EMMELOORD: www.theater-voorhuys.nl

Galerie ART nivo - ALMERE www.artnivo.nl
HET KUNSTHUIS – ALMERE www.hetkunsthuis.nl
GALERIE ALOSERY - ALMERE www.aloseryart.nl/applicatiePagina.php
AIS ART – ALMERE www.ais-art.nl
BUREAU VOOR KUNSTPROJECTEN – ALMERE - www.kunstprojecten.nl
DO GALLERY - ALMERE www.dogallery.nl
KUNSTUITLEEN – LELYSTAD www.kunstuitleen-flevoland.nl
KUNSTUILEEN DE VESTE - LELYSTAD www.atelierdeveste.nl
KUNSTHUIS CALLIOPE – LELYSTAD www.kunsthuiscalliope.nl
HIVA OA ART GALLERY - LELYSTAD www.hivaoa.nl
GALERIE AAN DE AMSTEL - DRONTEN www.aandeamstel.nl
KUNSTUITLEEN – EMMELOORD www.kunstuitleenemmeloord.nl
GALERIE KIK – EMMELOORD www.galeriekik.nl
GALERIE DE PAARDENSTAL - ESPEL www.galeriedepaardenstal.nl

Cunst